

CHLADNÁ

A hand with pale skin and short, clean nails is reaching out from a dark, shadowed area above. The hand is positioned flat on a textured, reddish-brown surface that resembles aged parchment or stone. The lighting is dramatic, highlighting the contours of the hand and the texture of the surface.

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 8

BLAKE PIERCE

Záhada Riley Paige

Blake Pierce

Chladná

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Chladná / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Záhada Riley Paige)

Mistrovský thriller a mystery! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) CHLADNÁ je osmou knihou z nejprodávější mystery série Riley Paige, která začíná bestsellerem NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) - která je ke stažení zdarma a má víc jak 900 pětihvězdičkových hodnocení! Existuje jeden nedořešený případ, který sužoval zvláštní agentku Riley Paige celou její kariéru, setrval na okraji jejího vědomí, nutil ji, aby se k němu znovu a znovu vracela. Je to jediný případ, který nikdy nedořešila, a konečně se jí podařilo jej vytlačit z popředí její mysli. Ale pak přišel telefonát od matky zavražděné oběti. To Riley přiměje postavit se případu ještě jednou tváří v tvář a nevzdat to, dokud nenajde odpovědi. Avšak Riley má sotva čas popadnout dech, když dostává tip na další nevyřešený případ, který, je-li to ještě vůbec možné, v ní rezonuje ještě hlouběji. Je to tip, který dává naději na vyřešení případu vraždy její vlastní matky. A přichází od Shana Hatchera. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, CHLADNÁ je knihou č. 8 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 9 v sérii Riley Paige bude brzy k dispozici.

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	13
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	19
KAPITOLA PÁTÁ	22
KAPITOLA ŠESTÁ	26
KAPITOLA SEDMÁ	32
KAPITOLA OSMÁ	37
Конец ознакомительного фрагмента.	40

CHLADNÁ

(RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE – KNIHA Č. 8)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série MAKING OF RILEY PAIGE, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2017 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA Copyright Act z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji, prosím, a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, zápletky, místa a události jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GongTo, použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD BLAKE PIERCE

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATŘÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ POTŘEBUJE (kniha č. 5)

PSYCHOLOGICKÉ ZÁHADNÉ TAJEMSTVÍ CHLOE FINE

DALŠÍ DVEŘE (kniha č. 1)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

PROLOG

Muž vešel do baru Patom a ocitl se v něm obklopen hustým oparem cigaretového kouře. Světla byla tlumená a reproduktory vytrubovaly melodii heavy metalu, začínal pociťovat svou netrpělivost.

Bylo tu příliš horko, příliš mnoho lidí. Trhl sebou, když se vedle něj rozezněl krátký jásot; otočil se a uviděl pět opilců hrajících šipky. Vedle nich se odehrávala živá kulečnicková hra. Čím dříve se odtud dostane, tím lépe.

Pár vteřin se rozhlížel po místnosti, než jeho oči spočinuly na mladé ženě sedící u baru.

Měla roztomilý obličej a chlapecký účes. Byla jen trochu příliš dobře oblečená na lokál jako je tento.

Ta bude stačit, pomyslel si muž.

Přešel k baru, sedl si na židli vedle ní a usmál se.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

Uvědomil si, že přes všechen ten rámus neslyší vlastního slova.

Podívala se na něj, usmála se, ukázal na uši a zavrtěla hlavou.

Opakoval svou otázku hlasitěji, přehnaně pohyboval rty.

Naklonila se k němu. Téměř křičící, řekla, "Tilda. A ty?"

"Michael," řekl ne příliš hlasitě.

Samozřejmě, že to nebylo jeho pravé jméno, ale na tom nejspíš ani nezáleželo. Pochyboval, že ho slyšela. Zdálo se, že jí to je jedno.

Podíval se na její drink, který byl téměř dopitý. Vypadal jako margarita. Ukázal na sklenici a řekl velmi hlasitě, "Ještě jednu?"

Stále se usmívající žena jménem Tilda zavrtěla hlavou, že ne.

Ale nechtěla se ho zbavit. Tím si byl jistý. Nastal čas pro odvážný krok?

Sáhl po ubrousku a vytáhl z kapsy košile pero.

Na ubrousek napsal ...

Nechceš jít někam jinam?

Podívala se na vzkaz. Její úsměv se rozšířil. Na okamžik zaváhala, ale cítil, že tu hledá vzrušení. A zdálo se, že je ráda, že jej našla.

Potěšilo jej, když nakonec přikývla.

Než odešli, vzal si zápalky se jménem baru.

Později je bude potřebovat.

Pomohl jí do kabátu a vyšli ven. Chladný jarní vzduch a náhlé ticho byli po hluku a horku udivující.

"Páni," řekla, když vedle něj kráčela. "Málem jsem tam ohluchla."

"Zdá se, že tam nechodíš moc často," řekl.

"Ne," odpověděla.

Nerozváděla to, ale byl si jistý, že to je poprvé, co v baru Patom byla.

"Já taky ne," řekl. "To byl ale pajzl."

"Můžeš to říct ještě jednou."

"To byl ale pajzl," zopakoval.

Oba se zasmáli.

"Tamhle je moje auto," řekl a ukázal. "Kam bys chtěla jít?"

Znovu zaváhala.

Pak s rozpustilým zajiskřením v oku, řekla, "Překvap mě."

Teď si byl jistý, že jeho dřívější odhad byl správný. Opravdu sem přišla hledat vzrušení.

No, on taky.

Otevřel dveře u spolujezdce a ona si nastoupila. Usedl za volant a rozjeli se.

"Kam jedeme?" zeptala se.

S úsměvem a mrknutím odpověděl, "Řekla jsi, abych tě překvapil."

Zasmála se. Její smích zněl nervózně, ale radostně.

"Nejspíš žiješ tady v Greybullu," řekl.

"Narodila jsem se tu a vyrostla jsem tady," řekla. "Myslím, že jsem jsem tě nikdy předtím neviděl. Bydlíš někde blízko?"

"Není to odtud daleko," řekl.

Znovu se zasmála.

"Co tě přivedlo do tohoto nudného městečka?"

"Práce".

Podívala se na něj se zvláštním výrazem. Ale dál už nic nezjišťovala. Zřejmě neměla velký zájem poznat ho. To jeho účelu skvěle vyhovovalo.

Vjel na parkoviště zašlého motelu s názvem Maberly Inn. Zaparkoval před pokojem 34.

"Už jsem si tento pokoj pronajal," řekl.

Nic neodpověděla.

Pak se po krátkém mlčení zeptal, "Je to v pořádku?"

Trochu nervózně přikývla.

Na pokoj odešli společně. Rozhlédla se. Místnost měla zatuchlý, nepříjemný zápach a stěny byly vyzdobeny ošklivými kresbami.

Došla k posteli a rukou stiskla matraci, aby zkontrolovala její pevnost.

Byla s tímto pokojem nespokojená?

Nebyl si jistý.

To gesto ho rozzlobilo – zuřivě naštvalo.

Nevěděl proč, ale ztratil nervy.

Normálně by nezaútočil, dokud by ji neměl nahou na posteli. Ale teď si nemohl pomoci.

Jak se otočila, aby zamířila do koupelny, zablokoval jí cestu.

Její oči se rozšířily zděšením.

Než stačila zareagovat, odstrčil ji zpět na postel.

Házela sebou, ale on byl mnohem silnější než ona.

Pokusila se vykřiknout, ale než se jí to podařilo, popadl polštář a zatlačil jej na její tvář.

Brzy věděl, že je po všem.

KAPITOLA PRVNÍ

Náhle se světla v přednáškovém sále rozsvítila a oči agentky Lucy Vargasové se od záře světél rozbolely.

Studenti, kteří seděli kolem ní, si začali tiše šeptat. Lucyna mysl byla hluboce zabraná do cvičení – snažila si představit skutečnou vraždu z pohledu vraha – a bylo těžké vrátit se zpět.

"OK, pojďme se bavit o tom, co jste viděli," řekla instruktorka.

Instruktorkou nebyl nikdo jiný než Lucyna mentorka, zvláštní agentka Riley Paige.

Lucy nebyla ve skutečnosti studentkou ve třídě, která byla určena pro kadety akademie FBI. Dnes byla jen přísedící, jak to čas od času dělávala. Stále ještě byla v ÚACH poměrně nová a zjistila, že Riley Paige je zdrojem neomezené inspirace a informací. Vítala každou příležitost učit se od ní – a také s ní pracovat.

Agentka Paige předala studentům podrobnosti o případu vraždy, který zůstal před pětadvaceti lety nedořešený. Tři mladé ženy byly zabity ve střední Virginii. Vrah byl přezdíván "Zápalkový vrah", protože u těl obětí zanechával krabičku zápalek. Krabičky zápalek pocházely z barů poblíž Richmondu. Zanechával také ubrousky s potiskem názvů motelů, kde ženy zabil. I tak ale vyšetřování těchto lokalit nevnašelo do případu žádné zlomové informace.

Agentka Paige nabádala studenty, aby využili svou představivost a znovu vytvořili jednu z vražd.

"Popusťte uzdu své fantazii," řekla agentka Paige předtím, než začali. "Vizualizujte si mnohé detaily. Nedělejte si starosti, zda se s nevýznamnými maličkostmi trefíte. Ale zkuste si vytvořit správný obrázek – atmosféru, náladu, prostředí."

Pak na deset minut světla vypnula.

Teď, když světla znovu svítila, agentka Paige přecházela sem a tam v čele přednáškového sálu. Řekla, "Nejprve mi řekněte něco o Patom baru. Jaké to tam bylo?"

Uprostřed haly se vztyčila ruka. Agentka Paige studenta vyzvala.

"Nebylo to tam zrovna elegantní, ale snažili se, aby to tam tak vypadalo," řekl. "Podél zdi byly špatně osvětlené kóje. Všude bylo nějaké měkké čalounění – možná semiš."

Lucy byla zmatená. Takhle si bar vůbec nepředstavovala.

Agentka Paige se trochu usmála. Neřekla studentovi, zda má pravdu nebo ne.

"Ještě něco?" Zeptala se agentka Paige.

"Hrála tam tichá hudba," řekl jiný student. "Možná jazz."

Ale Lucy si zřetelně představovala hluk rokové hudby ze 70. a 80. let.

Pochopila to všechno špatně?

Agentka Paige se zeptala, "Co hospoda Maberly? Jaké to tam bylo?"

Studentka zvedla ruku a agentka Paige ji vyvolala.

"Trochu kuriózní, ale pěkný motel," řekla mladá žena. "A pěkně starý. Ještě starší, než většina skutečně komerčních, franšízových, motelových řetězců."

Jiný student promluvil.

"To zní dobře."

Ostatní studenti vyjádřili svůj souhlas.

Lucy byla opět zaskočena tím, jak odlišně si to místo představovala.

Agentka Paige se trochu usmála.

"Kolik z vás sdílí tyto obecné dojmy – jak o baru tak o motelu?"

Většina studentů zvedla ruce.

Lucy se teď začínala cítit trochu trapně.

"Zkuste si správně vizualizovat celkový dojem," řekla jim agentka Paige.

Zkazila Lucy celé cvičení?

To se všichni ve třídě trefili, jen ona ne?

Pak agentka Paige ukázala na obrazovce učebny nějaké fotky.

Nejprve promítla fotografie Patom baru – noční záběr z vnějšku s neonovým nápisem zářícím v okně a několik dalších fotografií s neonovým nápisem uvnitř.

"Toto je onen bar," řekla agentka Paige. "Nebo alespoň takhle vypadal v době vraždy. Nejsem si jistá, jak vypadá teď - nebo zda tam vůbec je."

Lucy pocítila úlevu. Vypadal, jak si ho představovala – upadající pajzl s levně obloženými stěnami a koženkovým čalouněním. Dokonce měl i několik kulečnickových stolů a terč na šipky, jak předpokládala. A dokonce i na fotkách byl vidět silný závoj cigaretového kouře.

Studenti překvapeně zírali.

"Teď se pojďme podívat na Maberly Inn," řekla agentka Paige.

Objevily se další fotky. Motel působil každým coulem stejně odporně, jak si jej Lucy představovala – nebyl příliš starý, ale přesto byl ve špatném stavu.

Agentka Paige se trochu zasmála.

"Něco tady trochu nesedí," řekla.

Učebna se na souhlas nervózně zasmála.

"Proč jste si scény vizualizovali vaším způsobem?" Zeptala se agentka Paige.

Vyvolala mladou ženu, která měla zvednutou ruku.

"No, řekla jste nám, že vrah nejprve oslovil oběť v baru," řekla. "To mi říká, že šlo 'bar pro nezadané'. Trochu kýčovitý, ale alespoň se snažil působit nóbl. Prostě se mi nevyjevil obraz pajzlu pro dělnickou třídu."

Jiný student přidal, "Stejně jako u motelu. Nevzal by ji vrah na místo, které vypadalo lépe, jen aby ji obalamutil?"

Lucy se nyní široce usmívala.

Teď jsem to pochopila, pomyslela si.

Agentka Paige si všimla jejího úsměvu a oplatila jej.

Řekla, "Agentko Vargasová, kde mnozí z nás udělali chybu?"

Lucy odpověděla, "Všichni zapomněli vzít v úvahu věk oběti. Tildě Steenové bylo pouhých dvacet let. Ženy, které chodí do barů pro nezadané, jsou obvykle starší, třicátnice nebo středního věku, často rozvedené. To je důvod, proč jste si bar vizualizovali špatně."

Agentka Paige přikývla na souhlas.

"Pokračuj," řekla.

Lucy se na okamžik zamyslela.

"Říkala jsi, že pocházela z poměrně solidní měšťanské rodiny v normálním městě. Soudě podle obrázku, který jsi nám předtím ukázala, byla atraktivní a já pochybuji, že měla problémy zajistit si obdivovatele. Tak proč si sama zvolila nechat se sbalit v takovém pajzlu jakým je Patom bar? Můj odhad je, že se nudila. Záměrně šla někam, kde by to mohlo být trochu nebezpečné."

A narazila na větší nebezpečí, než se odvážila doufat, pomyslela si Lucy.

Ale neřekla to nahlas.

"Co se můžeme všichni naučit z toho, co se právě stalo?" Zeptala se třídy agentka Paige.

Student zvedl ruku a řekl, "když jsi mentálně zrekonstruujete místo trestného činu, je nutné zohlednit každou informaci, kterou máte. Nic nevynechat."

Agentka Paige vypadala spokojeně.

"To je pravda," řekla. "Detektiv musí mít živou představivost, musí být schopen dostat se do mysli vraha. Ale to je ošemetná věc. Přehlédnutí jediného detailu vás může vrhnout hodně daleko. Může to znamenat rozdíl mezi vyřešením a nevyřešením případu."

Agentka Paige se odmlčela, pak dodala, "A tento případ nebyl nikdy dořešen. Zda vůbec kdy bude ... no, to je sporné. Po pětadvaceti letech stopa docela vychladla. Muž zabil tři mladé ženy – a existuje docela dobrá šance, že tam venku stále je."

Agentka Paige nechala svá slova chvíli působit.

"To je pro dnešek vše," řekla konečně. "Víte, co si máte do další hodiny přečíst."

Studenti opustili přednáškový sál. Lucy se rozhodla chvíli zůstat a povídat si se svou mentorkou.

Agentka Paige se na ni usmála a řekla, "Právě teď jsi provedla docela dobrou detektivní práci."

"Díky," řekla Lucy.

Byla velmi spokojená. I ta nejmenší chvála od Riley Paige pro ni hodně znamenala.

Pak agentka Paige řekla, "Ale teď chci, abys zkusila něco pro pokročilé. Zavři oči."

Lucy poslechla. Hlubokým, jistým hlasem jí agentka Paige předala další podrobnosti.

"Poté, co vrah zabil Tildu Steenovou, ji pohřbili v mělkém hrobě. Můžeš mi popsat, jak se to stalo?"

Stejně, jako to Lucy prováděla během cvičení, se pokusila vklouznout do mysli vraha.

"Nechal tělo ležet na posteli a pak vyšel dveřmi motelového pokoje," řekla nahlas Lucy.

"Pozorně se rozhlédl. Nikoho neviděl. A tak její tělo donesl k autu a hodil ji na zadní sedadlo. Pak zajel do zalesněné oblasti. Na nějaké místo, které velmi dobře znal, ale ne příliš blízko k místě činu."

"Pokračuj," řekla agentka Paige.

Se stále zavřenýma očima Lucy cítila vrahův metodický chlad.

"Zastavil auto, kde jej nebylo snadné spatřit. Pak z kufru vyndal lopatu."

Lucy byla chvíli vyvedená z míry.

Byla noc, tak jak by vrah našel svou cestu do lesa?

Nebylo by snadné nést baterku, lopatu a mrtvolu.

"Bylo to za měsíční noci?" Zeptala se Lucy.

"Bylo," řekla agentka Paige.

Lucy se cítila pobídnuta.

"Vzal lopatu jednou rukou a druhou si přes rameno přehodil tělo. Odvlekl ji do lesa. Šel dál, dokud nenašel vzdálené místo, o kterém si byl jistý, že na něj nikdy nikdo nezajde."

"Vzdálené místo?" Zeptala se agentka Paige a přerušila Lucyno snění.

"Určitě," řekla Lucy.

"Otevři oči."

Lucy poslechla. Agentka Paige si balila svou tašku v přípravě k odchodu.

Řekla, "Ve skutečnosti vrah odnesl tělo do lesa hned přes silnici od motelu. Nesl Tildino tělo jen pár metrů do houští. Mohl snadno spatřit světla aut ze silnice a pravděpodobně využil světlo z pouličního osvětlení, aby Tildu pohřbil. A pohřbil ji nedbale, přikryl ji více kameny než zeminy. Projíždějící cyklista si všiml zápachu o pár dní později a zavolał policii. Bylo snadné tělo najít."

Lucy spadla brada překvapením.

"Proč se víc nesnažil vraždu skrýt?" zeptala se. "Nerozumím tomu."

Agentka Paige zavřela aktovku a smutně se zamračila.

"Ani já ne," řekla. "Nikdo tomu nerozumí."

Agentka Paige popadla aktovku a opustila přednáškový sál.

Jak ji Lucy sledovala odcházet, všimla si v chůzi agentky Paige hořkosti a zklamání.

I když se agentka Paige snažila vypadat, že si od tohoto nevyřešeného případu udržuje odstup, bylo zjevné, že ji to velmi trápilo.

KAPITOLA DRUHÁ

U večere toho večera Riley Paige nemohla dostat "Zápalkového vraha" z hlavy. Použila nedořešený případ jako příklad pro její třídu, protože věděla, že o něm znovu brzy uslyší.

Riley se pokusila soustředit se na vynikající guatemalský guláš, který pro ně připravila Gabriela. Jejich hospodyně, která s nimi žila v domácnosti, a která pro ně byla všestrannou pomocnicí, byla také báječná kuchařka. Riley doufala, že si Gabriela nevšimne, že se s dnešní večerou příliš netěší. Ale samozřejmě, že dívky si všimly.

"Copak se děje, mami?" zeptala se April, Rileyna patnáctiletá dcera.

"Je něco v nepořádku?" zeptala se Jilly, třináctiletá dívka, kterou Riley chtěla adoptovat.

Ze své židle na druhé straně stolu se na Riley ustaraně podívala také Gabriela.

Riley nevěděla, co říct. Popravdě věděla, že zítra obdrží čerstvou připomínku o Zápalkovém vrahovi – telefonní hovor, který se opakoval každý rok. Nebyl důvod snažit se to vytěsnit z mysli.

Ale neměla ráda, když si domů k rodině přinášela práci. Někdy, navzdory svému nejlepšímu úsilí, dokonce vystavila své blízké hroznému nebezpečí.

"Nic to není," řekla.

Všichni čtyř klidně pár okamžiků jedli.

Nakonec April řekla, "To je kvůli tátovi, ne? Vadí ti, že dnes večer není zase doma."

Ta otázka Riley trochu překvapila. Nepřítomnost jejího manžela v domácnosti během poslední doby ji trochu trápila. Ona a Ryan vynaložili hodně úsilí, aby svůj vztah po bolestném rozvodu urovnali. Teď se zdálo, že se výsledek jejich snahy hroutí a Ryan trávil víc a víc času ve svém vlastním domě.

Ale na Ryana právě teď vůbec nemyslela.

Co to o ní vypovídalo?

Znecitlivěla vůči svému krachujícímu vztahu?

Nebo to prostě vzdala?

Její tři spoléčnice u večere se na ni stále dívaly a čekaly, až něco řekne.

"Je to kvůli případu," řekla Riley. "Vždycky to na mě v tuto roční dobu dolehne."

Jilly vykulila oči vzrušením.

"Pověz nám o tom!" řekla.

Riley přemýšlela, kolik by toho dětem měla říct. Nechtěla popisovat detaily vraždy její rodině.

"Je to nedořešený případ," řekla. "Série vražd, kterou nebyla schopna vyřešit ani místní policie ani FBI. Snažila jsem se tomu přijít na kloub už léta."

Jilly poskakovala na židli.

"Jak to chceš vyřešit?"

Otázka se Riley trochu dotkla.

Samozřejmě, že ji Jilly nechtěla zranit – právě naopak. Mladší dívka byla hrdá na to, že je jejím rodičem žena zákona. A stále měla představu, že Riley je nějaká superhrdinka, která nikdy neselže.

Riley potlačila vzdech.

Možná je načase jí říct, že se mi ne vždy podaří lapit padouchy, pomyslela si.

Ale Riley jen řekla, "Nevím."

Byla to jednoduchá, upřímná pravda.

Ale byla tu ještě jedna věc, kterou Riley věděla.

Dvacáté páté výročí smrti Tildy Steenové přijde zítra a ona nebude schopná jej dostat v dohledné době z hlavy.

Riley si oddechla, protože konverzace u stolu se obrátila na lahodnou večeri Gabriely. Statná guatemalská žena a dívky začaly mluvit ve španělštině a Riley měla problémy porozumět všemu, co bylo řečeno.

Ale to bylo v pořádku. April a Jilly obě studovaly španělštinu a April začínala hovořit docela plynule. Jilly se s jazykem stále potýkala, ale Gabriela a April jí pomáhaly v něm zlepšovat.

Riley se usmála, zatímco je pozorovala a poslouchala.

Jilly vypadá dobře, řekla si v duchu.

Byla to dívka s tmavou pletí, hubená – ale sotva byla tím zoufalým nalezencem, kterého Riley zachránila z ulic Phoenixu před několika měsíci. Byla vřelá a zdravá a zdálo se, že se svému novému životu s Riley a její rodinou dobře přizpůsobuje.

A April se ukázala jako dokonalá starší sestra. Dobře se zotavovala z traumat, kterými si prošla.

Někdy, když se podívala na April, Riley cítila, že se dívá do zrcadla – zrcadla, které jí ukázalo vlastní období dospívání před mnoha lety. April měla Rileyny oříškově hnědé oči a tmavé vlasy, bez Rileyných šedin.

Riley cítila hřejivou jistotu.

Možná odvádím jako rodič docela dobrou práci, pomyslela si.

Ale ta záře rychle zmizela.

Tajemný Zápalkový vrah stále číhal na okraji její mysli.

*

Po večeři Riley šla do své ložnice a zároveň pracovny. Posadila se ke svému počítači a několikrát se zhluboka nadechla, snažila se odpočívat. Ale úkol, který na ni čekal, byl poněkud vysilující.

Přišlo jí směšné, že se takto cítí. Konec konců za svou historii dopadla a utkala se s desítkami nebezpečných zabijáků. Její vlastní život ohrožován vícekrát, než dokázala spočítat.

Jen to, že jsem promluvila se svou sestrou, by mě nemělo takhle rozhodit, pomyslela si.

Ale neviděla Wendy už ... kolik let to bylo?

Od té doby, co byla Riley malá holčička. Wendy ji kontaktovala poté, co jejich otec zemřel. Hovořily po telefonu, dumaly nad možností setkat se osobně. Ale Wendy žila daleko v Des Moines, Iowě, a nebyly schopné dohodnout podrobnosti. Tak se nakonec dohodly tentokrát si zavolat přes video chat.

Aby se Riley připravila, podívala se na zarámovaný obrázek, který stál na jejím stole. Našla jej mezi věcmi jejího otce po jeho smrti. Byly na něm Riley, Wendy a jejich matka. Riley vypadala asi na čtyři a Wendy musela být náctiletá.

Dívky i jejich matka vypadaly spokojeně.

Riley si nemohla vzpomenout, kdy nebo kde byl snímek pořízen.

A rozhodně si nemohla vzpomenout, že by její rodina byla někdy spokojená.

Ruce měla studené a třásl se jí, na klávesnici vytukala video adresu Wendy.

Žena, která se objevila na obrazovce, mohla být klidně někým jiným.

"Ahoj, Wendy," řekla Riley stydlivě.

"Ahoj," odpověděla Wendy.

Seděly, zíraly na sebe nechápavě pár trapných okamžiků.

Riley věděla, že Wendy je asi padesát, asi o deset let víc než jí. Zdálo se, že na svůj věk vypadá docela dobře. Byla trochu podsaditá a vypadala zcela konvenčně. Její vlasy nevypadaly prošedivěle jako Rileyny. Ale Riley pochybovala, že to je její přirozená barva.

Riley se dívala střídavě na fotku a obličej Wendy. Všimla si, že Wendy vypadá trochu jako jejich matka. Riley věděla, že ona vypadá spíš jako jejich otec. Ona na svou podobu nebyla nijak zvlášť pyšná.

"Nuže," řekla konečně Wendy a prolomila mlčení. "Co jsi dělala ... během posledních pár desítek let?"

Riley a Wendy se trochu zasmály. I jejich smích zněl napjatě a trapně.

Wendy se zeptala, "Jsi vdaná?"

Riley si nahlas povzddechla. Jak by mohla vysvětlit, co se děje mezi ní a Ryanem, když to nevěděla ani ona sama?

Řekla, "No, jak to dneska děcka říkají," je to složité." A tím myslím, že je to skutečně složité." Znovu se ozval trochu nervózní smích.

"A ty?" Zeptala se Riley.

Zdalo se, že se Wendy trochu uvolnila.

"Loren a já budeme mít dvacáté páté výročí. Jsme oba lékárníci a vlastníme vlastní lékárny. Loren ji zdědil po svém otci. Máme tři děti. Nejmladší, Barton, je na vysoké škole. Thora a Parish jsou v manželství a žijí samostatně. Hádám, že jsme s Lorenem klasickými opuštěnými rodiči."

Riley pocítila zvláštní melancholický stesk.

Život Wendy se jejímu životu vůbec nepodobal. Ve skutečnosti byl život Wendy zřejmě úplně normální.

Stejně jako to cítila u večeře s April, i teď měla pocit, že hledí do zrcadla.

Kromě, že toto zrcadlo neukazovalo její minulost.

Byla to její budoucnost - byl to někdo, kým by se byla bývala mohla jednou stát, ale kým se nikdy, nikdy nestane.

"A co ty?" Zeptala se Wendy. "Máš děti?"

Riley znovu pocítila pokušení říct ...

"Je to složité."

Místo toho řekla, "Dvě. Mám patnáctiletou April. A jsem v procesu adoptování dívky – Jilly, které je třináct."

"Adopce! To by mělo dělat víc lidí. To je dobře."

Riley neměla pocit, že by si momentálně zasloužila gratulace. Možná by měla lepší pocit, kdyby si mohla být jistá, že Jilly vyrostle v rodině se dvěma rodiči. Právě teď byla v tomto ohledu na pochybách. Ale Riley se rozhodla do toho všeho Wendy nezatahovat.

Místo toho tu bylo něco, co potřebovala se svou sestrou probrat.

A bála se, že by to mohlo být trapné.

"Wendy, víš, že mi ve své poslední vůli otec odkázal svou chatu," řekla.

Wendy přikývla.

"Já vím," řekla. "Poslala jsi mi nějaké fotky. Vypadá to jako příjemné místo."

Ta slova byla trochu krutá ...

"... pěkné místo."

Riley tam byla několikrát – naposledy po smrti svého otce. Ale její vzpomínky byly vše, jen ne příjemné. Její otec chatu koupil, když odešel do důchodu jako plukovník amerického námořnictva. Riley na chatu vzpomínala jako na domov osamělého, starého muže, který nenávidí skoro všechny – a muže, kterého skoro všichni na oplátku nenáviděli. Když ho Riley viděla naposledy živého, skutečně se poprali.

"Myslím, že to byl omyl," řekla.

"Co byl omyl?"

"Odkázat chatu mně. Bylo špatné, že to udělal. Měl ji odkázat tobě."

Wendy vypadala opravdu překvapeně.

"Proč?" zeptala se.

Riley cítila, jak se v ní začínají bouřit různé emoce. Odkáslala si.

"Protože jste s ním byla až do konce, když byl v hospici. Starala ses o něj. Dokonce ses postarala i o všechny věci potom – jeho pohřeb a všechny ty právní věci. Já jsem tam nebyla. Já –"

Její další slova ji téměř zadusila.

"Já si nemyslím, že bych to dokázala udělat. Nebylo to mezi námi dobré."

Wendy se smutně usmála.

"Věci nebyly dobré ani mezi ním a mnou."

Riley věděla, že to je pravda. Chudák Wendy – otec ji pravidelně bil, až nakonec nadobro v patnácti letech utekla. A přesto Wendy měla tolik slušnosti, aby se o otce na konci postarala.

Riley nic takového neudělala a nemohla se ubránit provinilému pocitu.

Riley řekla, "Já nevím, jakou má ta chata hodnotu. Ale musí mít nějakou cenu. Chci, aby sis ji vzala."

Wendy vykulila oči. Vypadala vystrašeně.

"Ne," odpověděla.

Otevřenost její odpovědi Riley vyděsila.

"Proč ne?" Zeptala se Riley.

"Já prostě nemůžu. Já ji nechci. Chci na něj zapomenout."

Riley věděla, jak se cítí. Cítila se stejně.

Wendy dodala, "Měla bys ji prostě prodat. Nechat si peníze. Chci, abys to udělala."

Riley nevěděla, co říct.

Naštěstí Wendy změnila téma.

"Před svou smrtí mi otec řekl, že jsi agentkou u ÚACH. Jak dlouho už tu práci děláš?"

"Asi dvacet let," řekla Riley.

"Nuže. "Myslím, že otec byl na tebe pyšný."

Z krku Riley se vydral hořký smích.

"Ne, to nebyl," řekla.

"Jak to víš?"

"No, dal mi to najevo. Měl svůj vlastní způsob, jakým o takových věcech komunikoval."

Wendy si povzdechla.

"Předpokládám, že ano," řekla Wendy.

Rozhostilo se trapné ticho. Riley přemýšlela, o čem by spolu měly mluvit. Konec konců po mnoho let sotva promluvily. Měly by se znovu pokusit vymyslet, jak se sejít osobně? Riley si nedokázala představit, jak by cestovala do Des Moines, aby spatřila tohoto cizího člověka, jménem Wendy. A byla přesvědčena, že Wendy měla stejný pocit ohledně cesty do Fredericksburgu.

Konec konců, co by mohly mít ony dvě společného?

V ten okamžik Riley zazvonil domácí telefon. Byla vděčná za přerušení.

"Já si to raději vezmu," řekla Riley.

"Chápu," řekla Wendy. "Díky, že jsi mě kontaktovala."

"Já děkuji tobě," řekla Riley.

Ukončily hovor a Riley telefon zvedla. Riley pozdravila a potom uslyšela zmatený ženský hlas.

"Haló ... kdo je u telefonu?"

"Kdo volá?" Zeptala se Riley.

Rozhostilo se ticho.

"Je ... je Ryan doma?" zeptala se žena.

Její slova zněla teď nezřetelně. Riley si byla docela jistá, že je žena opilá.

"Ne," řekla Riley. Na okamžik zaváhala. Konec konců, říkala si, to by mohla být Ryanova klientka. Ale věděla, že to tak není. Situace byla až příliš dobře známá.

Riley řekla, "Už na toto číslo znovu nevolejte."

Zavěsila.

Naježila se hněvem.

Už to zase začíná, pomyslela si.

Vytočila Ryanovo telefonní číslo domů.

KAPITOLA TŘETÍ

Když Ryan zvedl telefon, Riley neztrácela čas.

"Chodíš s někým, Ryane?" zeptala se.

"Proč?"

"Volala sem žena a chtěla s tebou mluvit."

Ryan zaváhal, než se zeptal, "Máš její jméno?"

"Ne. Zavěsila jsem."

"Kéž bys to neudělala. Mohla to být klientka."

"Byla opilá, Ryane. A bylo to osobní. Slyšela jsem to v jejím hlase."

Zdálo se, že Ryan neví, co říct.

Riley zopakovala svou otázku, "Chodíš s někým jiným?"

"Já – já, omlouvám se," koktal Ryan. "Nevím, jak získala tvé číslo. Musí to být nějaký omyl."

To rozhodně omyl byl, pomyslela si Riley.

"Neodpověděl jsi na mou otázku," řekla.

Ryan se nyní začal zlobit.

"Co když chodím s někým jiným? Riley, nikdy jsme si nedali závazek exkluzivity."

Riley byla ohromena. Ne, nevzpomínala si, že by udělali takovou dohodu. Ale i tak ...

"Jen jsem se domnívala-" začala.

"Možná jsi měla příliš mnoho domněnek," přerušil ji Ryan.

Riley se snažila potlačit svůj temperament.

"Jak se jmenuje?" zeptala se.

"Lina."

"Je to vážné?"

"Nevím."

Telefon se v Rileyově ruce třásl.

Řekla, "Nemyslíš, že je načase se rozhodnout?"

Rozhostilo se ticho.

Ryan nakonec řekl, "Riley, chtěl jsem s tebou o tom mluvit. Potřebuji trochu prostoru. Celá ta rodinná záležitost – myslel jsem, že jsem na to připraven, ale nebyl jsem. Chci si užívat svůj život. Měla by sis vzít trochu volno a také si užívat ten svůj."

Riley slyšela v jeho hlase důvěrně známý tón.

Opět je zpátky v režimu playboye, pomyslela si.

Vychutnává si svou novou známost, odpoutává se od Riley a jeho rodiny. Nedávno ještě působil jako změněný člověk – oddanější a zodpovědný. Měla si už dávno uvědomit, že to nebude dlouho trvat. Vůbec se nezměnil.

"Co budeš dělat teď?" zeptala se.

Ryan zněl, jako by se mu ulevilo, že mohl své pocity konečně ventilovat.

"Hele, celá ta věc s pendlováním mezi tvým a mým domem – nějak mi to nevyhovuje. Připadá mi to příliš dočasné. Myslím, že bude lepší, když odejdu."

"April bude zklamaná," řekla Riley.

"Já vím. Ale něco vymyslíme. Budu s ní nadále trávit čas. A ona bude v pořádku. Už si prošla horším."

Ryanovo zlehčování Riley rozčilovalo víc a víc. Byla připravena vybuchnout.

"A co Jilly?" Řekla Riley. "Má tě opravdu velmi ráda. Začala s tebou počítat. Pomáháš jí se spoustou věcí, jako s jejími domácími úkoly. Potřebuje tě. Prochází si mnohými změnami a je to pro ni těžké."

Nastala další odmlka. Riley věděla, že se Ryan chystá říci něco, co se jí opravdu nebude líbit.

"Riley, Jilly byla tvoje rozhodnutí. Obdivuji tě za to. Ale já jsem se do toho nikdy nemísil. Ztrápený teenager někoho jiného je pro mě příliš. To není fér."

Riley příliš zuřila, než aby byla schopná promluvit.

Ryan opět přemýšlel pouze o jeho vlastních pocitech.

Celá ta věc byla beznadějná.

"Přijed' a vyzvedni si své věci," řekla skrze zaťaté zuby. "Ujisti se, že přijdeš, až budou holky ve škole. Chci, aby odtud všechny tvé věci zmizely co nejrychleji."

Zavěsila telefon.

Vstala od stolu a přecházela po místnosti, kypěla hněvem.

Přála si, aby mohla svůj vztek nějak ventilovat, ale právě teď nemohla udělat vůbec nic. Čekala ji bezesná noc.

Ale zítra bude moci udělat něco, aby se odreagovala.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley věděla, že se blíží útok, a bude na blízko a náhlý. A mohl by přijít odkudkoli v tomto labyrintu. Opatrně postupovala úzkou chodbou opuštěné budovy.

Ale vzpomínky z minulé noci se vracely ...

"Potřebuji trochu prostoru," řekl Ryan.

"Celá ta rodinná záležitost – myslel jsem, že jsem na to připraven, ale nebyl jsem."

"Chci si užívat svůj život."

Riley byl našťvaná – nejen na Ryana, ale sama na sebe, že se nechala takovými myšlenkami rozptýlit.

Soustřed' se, řekla si. Musíš dostat zloducha.

A situace byla ponurá. Rileyna mladší kolegyně, Lucy Vargasová, byla již raněná. Rileyn dlouholetý partner, Bill Jeffreys, zůstal s Lucy. Oba byli za rohem za Riley, odráželi útok blížících se střelců. Riley zaslechla tři výstřely z Billovy pušky.

Jelikož před ní číhalo nebezpečí, nemohla se ohlédnout, aby se podívala, co se děje.

"Jaká je vaše situace, Bille?" zavolala.

Teď uslyšela sérii poloautomatických výstřelů.

"Jeden zásah, ještě nám zbývají dva," zavolal na ni Bill. "Bez problému ty chlápky dostanu. A Lucy kryju, bude v pořádku. Dívej se dopředu. Ten chlap vpředu je dobrý. Fakt dobrý."

Bill měl pravdu. Riley před sebou střelce neviděla, ale už zranil Lucy, i když byla vynikající střelkyně. Kdyby ho Riley nedostala, pravděpodobně by zabil všechny tři.

Svou M4 pušku třímala připravenou vypálit. Útočnou zbraň nedržela už dlouho, takže si ještě nemohla zvyknout na její velikost a hmotnost.

Před ní byla chodba s otevřenými dveřmi. Střelec by mohl být v jakékoli z těchto místností. Byla rozhodnuta ho najít, zastřelit ho dříve, než mohl napáchat další škody.

Riley se plížila podél zdi, pohybovala se směrem k prvním dveřím. Doufala, že tam je, postavila se vedle dveří, připravila si zbraň a vypálila dovnitř tři střely. Zbraň jí ostře trhla rukou. Pak se postavila do dveří a vystřelila další tři rány. Tentokrát si přitlačila rukojeť pevně do ramene, aby zpětný ráz tlumilo.

Sklopila svou zbraň a viděla, že pokoj je prázdný. Otočila se, aby se ujistila, že chodba je stále prázdná, pak tam chvíli stála a rozmyšlela si další krok. Kromě nebezpečí bude kontrola každé z místností stát cenné náboje. Ale právě teď se zdálo, že nemá jinou možnost. Pokud byl střelec v jedné z těchto místností, chystal se zabít toho, kdo se pokusí kolem otevřených dveří projít.

Na chvíli se zastavila, aby sledovala své vlastní fyzické reakce.

Byla vzrušená, nervózní.

Cítila, jak to v ní pulzuje.

Dýchala zhluboka a rychle.

Ale byl to adrenalin nebo hněv z minulé noci?

Znovu si vzpomněla ...

"Co když chodím s někým jiným?" Řekl Ryan.

"Riley, nikdy jsme si nedali závazek exkluzivity."

Řekl jí, že ta žena se jmenuje Lina.

Riley se podívovala, kolik jí je let.

Zřejmě byla příliš mladá.

Ryanovy ženy byly vždy příliš mladé.

Zatraceně, přestaň na něj myslet! Chovala se jako nějaký hloupý nováček.

Musí si připomenout, kým je. Je Riley Paige a je uznávaná a obdivovaná.

Měla za sebou roky tréninku a práce v terénu.

Došla až do pekla a zpět, znovu a znovu. Brala životy a zachraňovala je. Tváří v tvář nebezpečí udržovala chladnou hlavu.

Tak jak mohla nechat Ryana, aby ji takhle zasáhl?

Fyzicky se otřásla, snažila se vytlačit rozptýlení z její hlavy.

Připlížila se k vedlejší místnosti, vypálila dávku zpoza zárubní, pak vstoupila přímo do dveří a znovu stiskla spoušť.

V tu chvíli se jí zasekla zbraň.

"Sakra," zabručela Riley nahlas.

Naštěstí nebyl střelec ani v této místnosti. Ale věděla, že jí štěstí může každou chvíli dojít. Odložila M4 a vyndala svůj Glock.

Pak její pozornost upoutal záblesk pohybu. Byl tam, ve dveřích, pušku měl namířenou přímo na ni. Instinktivně Riley dopadla na zem a kutálela se, aby se vyhnula jeho střelbě. Pak šla do kleku a třikrát vypálila, při každé střele se připravovala na odvetu. Všechny tři kulky střelce zasáhly, ten padl na záda na zem.

"Mám ho!" zaječela dozadu na Billa. Pozorně sledovala postavu, a neviděla žádné známky života. Bylo po všem.

Pak Riley vstala a sundala si VR helmu s brýle, sluchátka a mikrofon. Ležící střelec zmizel spolu s labyrintem chodeb. Ocitla se v místnosti o velikosti basketbalového hřiště. Bill stál opodál a Lucy se zvedala na nohy. Bill a Lucy si také sundávali své přilby. Stejně jako Riley měli na sobě spoustu jiných zařízení, včetně řemenů kolem zápěstí, loktů, kolen a kotníků, které sledovaly jejich pohyb během simulace.

Teď, když její společníci nebyli simulované loutky, Riley na okamžik zvažovala pozitivní přínos jejich přítomnosti během reálného života. Působili jako zvláštní dvojice – jeden z nich byl vyspělý a stálý a druhý mladý a impulzivní.

Ale oba byli jejími oblíbenými lidmi na celém světě.

Riley už pracovala s Lucy v terénu víc než jedenkrát a věděla, že se na ni může spolehnout. Tmavá, černoooká, mladá agentka jako by vždy uvnitř jiskřila, vyzařovala energii a nadšení.

Naproti tomu Bill byl v Rileyně věku, a přestože jej jeho čtyřicítka trochu zpomalovala, byl stále bezvadným polním agentem.

Taky pořád vypadá dost dobře, připomněla si.

Na okamžik přemýšlela – teď, když šly věci mezi ní a Ryanem k šípku, by možná ona a Bill mohli ...?

Ale ne, věděla, že to je hrozný nápad. V minulosti ona a Bill podnikli nešikovné pokusy začít si něco vážného a výsledek byl vždy katastrofální. Bill byl skvělý partner a ještě lepší přítel. Bylo by hloupé všechno zkazit.

"Dobrá práce," řekl Bill Riley. Široce se usmíval.

"Ano, zachránila jsi mi život, agentko Paige," řekla Lucy a smála se. "Nemůžu ale uvěřit, že jsem se nechala zastřelit. Netrefila jsem se do toho chlapa, když byl přímo přede mnou!"

"To je podstatou tohoto systému," prohlásil Bill před Lucy a poplácal ji po zádech. "I velmi zkušené agenti mají tendenci nestrefit se do svých cílů na velmi krátkou vzdálenost do deseti metrů. VR ti pomůže vypořádat se s těmito druhy problémů."

Lucy odpověděla, "No, není nic lepšího, než dostat do ramene virtuální kulku, a dostat tak svou lekci." Třela si rameno na místě, kde ji zařízení mírně píchlo, aby věděla, že byla zasažena.

"Je to lepší než skutečná," řekla Riley. "Každopádně ti přeji brzké uzdravení."

"Díky!" Řekla Lucy a znovu se zasmála. "Už se cítím mnohem líp."

Riley vložila svou pistoli do pouzdra a zvedla nepravou útočnou pušku. Vzpomněla si na prudký náraz, který pocítila, když vystřelila z obou zbraní. A neexistující opuštěná budova byla detailní a téměř skutečná.

I tak se Riley cítila podivně prázdňě a nespokojeně.

Ale rozhodně to nebyla chyba Billa nebo Lucy. A byla vděčná, že si ráno udělali čas a připojili se k ní na tomto cvičení.

"Díky za to, že jste do toho šli se mnou," řekla. "Myslím, že jsem se potřebovala poněkud vybit."

"Cítíš se lépe?" Zeptala se Lucy.

"Jo," odvětila Riley.

Nebyla to pravda, ale dovtípila se, že malá lež neuškodí.

"Co když si všichni tři zajdeme na kávu?" Zeptal se Bill.

"To zní skvěle!" Řekla Lucy.

Riley zavrtěla hlavou.

"Dnes ne, díky. Někdy jindy. Vy dva běžte."

Bill a Lucy odešli z obrovské VR místnosti. Na okamžik Riley napadlo, jestli by s nimi možná nakonec neměla jít.

Ne, byla bych mizerná společnost, pomyslela si.

Ryanova slova se jí ozývala v hlavě ...

"Riley, Jilly byla tvoje rozhodnutí."

Ryan měl ale nervy, když se dokázal k Jilly obrátit zády.

Ale Riley se nyní nezlobila. Místo toho se cítila bolestně smutná.

Ale proč?

Pomalů si to začala uvědomovat ...

Nic z toho není skutečné.

Celý můj život, všechno je falešné.

Její naděje stát se s Ryanem a dětmi opět rodinou byla znovu jen iluze.

Stejně jako tahle zatracená simulace.

Padla na kolena a začala vzlykat.

Riley několik minut trvalo, než se dala dohromady. Vděčná za to, že si jejího zhroucení nikdo nevšiml, vstala a zamířila zpět do své pracovny. Hned jak vstoupila dovnitř začal zvonit její stolní telefon.

Věděla, kdo volá.

Čekala to.

A věděla, že rozhovor nebude snadný.

KAPITOLA PÁTÁ

"Ahoj, Riley," zazněl ženský hlas, když Riley zvedla telefon.

Byl to sladký hlas – chvějící se slabý věkem, ale přátelský.

"Ahoj, Paulo," pozdravila Riley. "Jak se máš?"

Volající si povzdechla.

"No, víš – dnešek je vždycky těžký."

Riley pochopila. Dcera Pauly, Tilda, byla zabita v tento den před pětadvaceti lety.

"Doufám, že ti nevadí, že volám," řekla Paula.

"Samozřejmě ne, Paulo," ujistila ji Riley.

Konec konců před lety zahájila jejich poněkud zvláštní vztah Riley. Riley ve skutečnosti nikdy nepracovala na případu, který se týkal Tildiny vraždy. Dostala se do kontaktu s obětí matky dlouho poté, co případ vychladl.

Toto jejich každoroční telefonát byl jejich mnohaletým rituálem.

Riley to stále připadalo divné, bavit se takto s někým, koho nikdy neviděla. Ani nevěděla, jak Paula vypadá. Věděla, že Paule je nyní už šedesát osm. Bylo jí čtyřicet tři, byla jen o pouhé tři roky starší než Riley, když byla její dcera zavražděna. Riley si ji představovala jako laskavý, šedovlasý, babičkovský typ.

"Jak se má Justin?" Zeptala se Riley.

Riley mluvila s manželem Pauly již několikrát, ale nikdy ho důkladně nepoznala.

Paula si znovu povzdechla.

"Zemřel loni v létě."

"To mi je líto," řekla Riley. "Jak se to stalo?"

"Bylo to náhlé, úplně nečekané. Byla to aneurysma – nebo možná infarkt. Nabídli autopsii, aby určili, co z toho to bylo. Řekla jsem, "Proč se obtěžovat?" Nepřivede ho to zpátky."

Riley se cítila hrozně. Věděla, že Tilda byla její jediná dcera. Ztráta jejího manžela musela být těžká.

"Jak to zvládáš?" Zeptala se Riley.

"Jeden den po druhém," řekla Paula. "Je to tu teď opuštěné."

V jejím hlase byl téměř nesnesitelný smutek, jako by se cítila připravena jít za svým manželem.

Pro Riley bylo těžké si takovou samotu představit. Pocítila nával vděčnosti za to, že má ve svém životě milující lidi – April, Gabrielu a teď Jilly. Riley zakusila obavy ze ztráty všech třech. April už byla vážně ohrožena více než jednou.

A samozřejmě, zde byli báječní staří přátelé, jako Bill. Také čelil vlastním rizikům.

Nikdy je nebudu brát jako samozřejmost, pomyslela si.

"A co ty, drahá?" Zeptala se Paula.

Možná právě proto měla Riley pocit, že může s Paulou hovořit o věcech, o které nemohla mluvit s většinou lidí.

"No, já jsem v procesu osvojení třináctileté dívky. Je to dobrodružné. Ach, a Ryan se na chvíli vrátil. Pak znovu zmizel. Zaujala ho další sladká slečinka."

"To je ale nešťastné!" Řekla Paula. "Měla jsem s Justinem štěstí. Nikdy se nezatoulal. A myslím, že měl vlastně štěstí. Odešel rychle, netrpěl žádnými přetrvávajícími bolestmi. Doufám, že až přijde můj čas ..."

Hlas Pauly se vytratil.

Riley se zachvěla.

Paula ztratila dceru kvůli vrahovi, který nikdy nestanul před soudem.

Riley také ztratila někoho kvůli vrahovi, který se nikdy nenašel.

Mluvila pomalu.

"Paulo ... Stále se mi to vrací ve vzpomínkách. Mám taky noční můry."

Paula odpověděla laskavým, starostlivým hlasem.

"Předpokládám, že to není překvapující. Byla jsi malá. A byla jsi tam, když se to stalo. Byl jsem ušetřena toho, čím ty sis prošla."

To slovo ušetřena, Riley vyděsilo.

Nezdálo se jí, že by Paula byla ušetřena.

Pravda, Paula nebyla nucena sledovat smrt své dcery.

Ale ztráta dítěte byla jistě ještě horší, než co si prožila Riley.

Paulina schopnost nezištné empatie Riley vždy udivovala.

Paula stále hovořila uklidňujícím hlasem.

"Domnívám se, že smutek nikdy nevymizí. Možná bychom si to neměli ani přát. Co by se z nás stalo, kdybych já zapomněla na Justina nebo tys zapomněla na svou matku? Já nikdy nechci být tak tvrdá. Dokud stále pociťuji bolest a stesk, cítím se jako člověk ... a jsem naživu. "Je to součást toho, čím obě jsme, Riley."

Riley zamrkala, aby zahnala slzy.

Jako vždy jí Paula říkala přesně to, co potřebovala slyšet.

Ale jako obvykle to nebylo snadné.

Paula pokračovala, "A podívej se, co jsi udělala se svým životem – chráníš ostatní, prosazuješ spravedlnost. Tvá ztráta ti pomohla stát se tím, kým jsi – šampionkou, dobrou a starostlivou osobou."

Riley se z hrdla vydral vzlyk.

"Ach, Paulo. Kéž by věci mohly být jiné – aspoň pro jednu z nás. Kéž bych mohla – "

Paula ji přerušila.

"Riley, mluvíme o tom každý rok. Vrah mé dcery se nikdy nedostane před soud. Není to ničí chyba, a já nikoho neobviňuji. A tebe už vůbec ne. Nikdy to nebyl tvůj případ. Není to tvá zodpovědnost. Všichni udělali to nejlepší, co mohli. To nejlepší, co můžeš udělat, je se mnou mluvit. A to udělá můj život mnohem lepší."

"Je mi líto, co se stalo Justinovi," řekla Riley.

"Děkuji ti. To pro mě hodně znamená."

Riley a Paula si odsouhlasily, že spolu zase příští rok promluví, a hovor ukončily.

Riley seděla sama tiše ve své kanceláři.

Rozhovor s Paulou byl vždy emocionálně náročný, ale většinu času se Riley cítila lépe.

Dnes se Riley ale cítila hůř.

Proč tomu tak bylo?

Je toho příliš mnoho špatně, uvědomila si Riley.

Dnes se jí zdálo, že všechny problémy v jejím životě jsou propojeny.

A nějak se nemohla ubránit obviňování sebe sama za všechny ztráty, za všechnu bolest.

Alespoň se jí už nechtělo brečet. Pláč rozhodně nepomáhal. Kromě toho měla dnes Riley na práci rutinní papírování. Posadila se ke svému stolu a snažila se pracovat.

*

Později odpoledne jela Riley z Quantica rovnou na střední školu Brody. Jilly už čekala na chodníku, když tam Riley dorazila.

Jilly skočila na sedadlo spolujezdce.

"Už tu čekám patnáct minut!" řekla. "Pospěš si! Přijdeme pozdě na utkání!"

Riley se trochu zasmála.

"Nepřijedeme pozdě," řekla. "Dorazíme tam právě včas."

Riley zamířila ke škole April.

Zatímco jela, začala se Riley znovu obávat.

Přišel Ryan během dne domů a vyzvedl si své věci?

A kdy a jak dívkám sdělí, že je pryč?

"Copak se děje?" Zeptala se Jilly.

Riley si neuvědomila, že její tvář prozradila její pocity.

"Nic," řekla.

"To není nic," řekla Jilly. "Vím to."

Riley potlačila povzdechnutí. Stejně jako April a Riley, i Jilly byla velmi vnímavá.

Mám ji to říct teď? Přemýšlela Riley.

Ne, na to nebyl vhodný okamžik. Byly na cestě na Aprilin fotbalový zápas. Nechtěla zkazit odpoledne špatnými zprávami.

"Opravdu to nic není," řekla.

Riley zaparkovala u školy April několik minut předtím, než utkání začalo. Ona a Jilly zamířily k diváckým stánkům, které byly již docela plné. Riley si uvědomila, že má Jilly možná pravdu – možná měly přijet dříve.

"Kde se můžeme posadit?" Zeptala se Riley.

"Tamhle!" Jilly řekl a ukázala na horní úroveň, kde bylo ještě nějaké místo. "Budu moct stát u zadního zábradlí a všechno vidět."

Vyšplhaly se na tribunu a zaujaly svá místa. Během několika minut hra začala. April byla středopolař a očividně ji to náramně bavilo. Riley si hned všimla, že je jako hráč agresivní.

Jak hru sledovaly, Jilly komentovala, "April říká, že chce své herní dovednosti během několika příštích let rozvíjet. Je pravda, že by ji fotbal mohl pomoci získat stipendium na vysokou školu?"

"Pokud na tom bude opravdu pracovat," řekla Riley.

"No teda. To je super. Možná bych to mohla taky udělat."

Riley se usmála. Bylo úžasné, že Jilly měla tak pozitivní pohled na budoucnost. V životě, který právě opustila, měla Jilly jen málo naděje. Její vyhlídky byly ponuré. Téměř jistě by neskončila střední školu, nemluvě o vysoké. Otvíral se jí celý svět možností.

Myslím, že dělám něco nejspíš správně, pomyslela si Riley.

Jak Riley sledovala hru, April se dostala do pozice obránce a udělal krásný rohový kop, který prosvítlél kolem brankáře soupeře. Zasadila první gól utkání.

Riley vyskočila, fandila a tleskala.

Jak povzbuzovala, Riley si všimla jiné dívky v týmu. Byla to Aprilina kamarádka, Crystal Hildrethová. Riley neviděla Crystal již poměrně dlouhou dobu. Pohled na ni probudil komplikované emoce.

Crystal a její otec, Blaine, byli zvyklí žít v sousedství Riley a její rodiny.

Blaine byl okouzlující muž. Riley o něj měla zájem v něm a on o ni.

Ale vše skončilo před několika měsíci, když se stalo něco strašného. Pak se Blaine a jeho dcera odstěhovali.

Riley opravdu, ale opravdu nechtěla vzpomínat na ty hrozné události.

Rozhlédla se po davu. Vzhledem k tomu, že Crystal hrála, byl Blaine určitě někde kolem. Ale teď ho neviděla.

Doufala, že se s ním nebude muset potkat.

*

Přišel poločas a Jilly utekla za nějakými přáteli, které zahlédla.

Riley si všimla, že má textovou zprávu. Byla od Shirley Reddingové, realitní agentky, se kterou se spojila ohledně prodeje chaty jejího otce.

Stálo v ní ...

Dobré zprávy! Hned mi zavolejte!

Riley se probojovala z tribuny a vytočila číslo agenta.

"Podívala jsem se na ten prodej," řekla žena. "Nemovitost by měla vynést přes sto tisíc dolarů. Možná dvakrát tolik."

Riley se chvěla vzrušením. Takové peníze by dívkám náramně pomohly s jejich školními plány.

Shirley pokračovala, "Musíme probrat details. Je nyní vhodná doba?"

To samozřejmě nebyla, takže se Riley domluvila, že s ní promluví zítra. Když hovor ukončila, viděla, že si někdo razí cestu davem směrem k ní.

Riley ho hned poznala. Byl to Blaine, její bývalý soused.

Všimla si, že dobře vypadající, usmívající se muž, měl na pravé tváři ještě jizvu.

Riley posmutněla.

Vinil za svou jizvu Riley?

Nemohla si pomoci a dávala si za to vinu sama.

KAPITOLA ŠESTÁ

Blaine Hildreth zahořel protichůdnými emocemi, zatímco si probojovával cestu davem. Zahlédl Riley Paige, když vstala a fandila. Vypadala stejně živá a okouzující jako dřív, a on se ocitl, jak k ní automaticky během poločasu zamířil. Nyní sledovala, jak se k ní blíží, ale z jejího výrazu toho mnoho nepřečetl.

Jaký měla pocit ze setkání s ním?

A jaký měl on pocit ze setkání s ní?

Blaine si nemohl pomoci a vybavil se mu traumatický den, který se odehrál před více než před dvěma měsíci ...

Seděl ve svém obývacím pokoji, když uslyšel ze sousedního domu strašný rámus.

Přispěchal k domu Riley a viděl, že vstupní dveře jsou pootevřené.

Vběhl dovnitř a viděl, co se děje.

Muž zaútočil na April, Rileylinu dceru. Muž hodil April na podlahu a ona se kroutila a házela sebou, bila do něj pěstmi.

Blaine k nim přispěchal a stáhl útočníka z April. Zápasil s mužem, snažil se ho zpacifikovat.

Blaine byl vyšší než útočník, ale ne silnější a ani zdaleka ne tak agilní.

Oháněl se po muži pěstmi, ale většina jeho ran jej minula a ty, které jej zasáhly, na něj neměly žádný zjevný vliv.

Muž nečekaně zasadil ránu do Blainova břicha. Z Blainových plic vyhrkl vzduch. Podlomila se mu kolena a nemohl dýchat.

Útočník mu pak uštědřil do obličeje rychlý kopanec ...

... a svět zčernal.

Poté už Blaine jen věděl, že se ocitl v nemocnici.

A teď se Blaine blíží k Riley a trochu se při té vzpomínce otrásl.

Pokusil se uklidnit.

Když dorazil k Riley, nevěděl, co dělat. Potrást si rukou mu přišlo trochu směšné. Měl by ji obejmout?

Viděl, že Rileyna tvář je rudá rozpaky. Zdálo se, že také neví, co má udělat.

"Ahoj Blaine," řekla Riley.

"Ahoj."

Stáli tam a zírali chvíli na sebe, pak se trochu zasmáli své vlastní nešikovnosti.

"Obě naše holky dnes hrají dobře," řekla Riley.

"Především tvoje," řekl Blaine.

Aprilin gól hned na začátku utkání na něj opravdu zapůsobil.

"Jsi tady s někým?" Zeptala se Riley.

"Ne. A ty?"

"Jen s Jilly," odpověděla Riley. "Myslím, že ji neznáš. Jilly je ... no, to je dlouhý příběh."

Blaine přikývl.

"Slyšel jsem o Jilly od mé dcery," řekl. "Její osvojení je opravdu skvělá věc."

Blaine si vzpomněl na něco, co mu řekla Crystal. Riley se snažila dát to opět dohromady s Ryanem. Blaine přemýšlel nad tím, jak se jim to asi daří. Ryan na utkání ale nebyl.

Spíše nesměle Riley řekla, "Poslouchej, sedíme tam vzadu v hledišti. Je tam ještě nějaké místo. Chtěl by ses dívat na zbytek hry s námi?"

Blaine se usmál.

"To bych rád," řekl.

Zamířili k tribuně vzadu a protlačili se dozadu. Štíhlá mladá dívka se usmála, když viděla, jak Riley přichází. Ale nevypadala šťastně, když si všimla, že s ní je Blaine.

"Jilly, to je můj přítel Blaine," řekla Riley.

Bez jediného slova Jilly vstala z lavice a zamířila pryč.

"Seď s námi, Jilly," řekla Riley.

"Budu sedět s mými přáteli," řekla Jilly, protlačila se kolem nich a pokračovala dolů po schodech. "Vmáčknu se mezi ně."

Riley vypadala šokovaně a zděšeně.

"Je mi to líto," řekla Blainovi. "To bylo velmi neslušné."

"To je v pořádku," řekl Blaine.

Riley si vzdychla, když se oba posadili.

"Ne, to není v pořádku," řekla. "Spousta věcí není v pořádku. Jilly je naštvaná, protože jsem si sedla s někým, kdo není Ryan. Znovu se k nám nastěhoval a ona na něm velmi lpí."

Riley zavrtěla hlavou.

"Teď se Ryan znovu stěhuje pryč," řekla. "Neměla jsem ještě příležitost to dívkám povědět. Nebo jsem prostě ještě nenašla odvalu. Obě budou zdrcené."

Blainovi se trochu ulevilo, že Ryan není na scéně. S Rileyným hezký ex manželem se setkal několikrát a jeho arogance ho odrazovala. Kromě toho musel připustit, že doufal, že Riley nemá žádné romantické vztahy.

Ale také cítil vinu za to, že tímto způsobem reagoval.

Utkání znovu rychle začalo. April a Crystal hrály dobře a Blaine a Riley je čas od času povzbuzovali.

Ale přes to všechno Blaine pořád myslel na poslední dobu, kdy viděl Riley. Bylo to krátce po návratu domů z nemocnice. Zaklepal na její dveře, aby jí řekl, že se s Crystal stěhují. Blaine podal Riley chabou výmluvu. Řekl, že městský dům je příliš daleko od restaurace, kterou vlastní a spravuje.

Také se pokusil, aby to znělo, jako že tento krok není žádný velký problém.

"Bude to, jako by se nic nezměnilo," řekl jí.

Nebyla to samozřejmě pravda a Riley to nevzala.

Byla viditelně nespokojená.

Zdálo se, že je dobrá doba to nakousnout.

Váhavým hlasem řekl, "Hele, Riley, mrzí mě jak se věci udály, když jsem tě viděl naposled. Myslím tím, když jsem ti řekl, že se stěhujeme. Nebyl jsem na tom nejlépe."

"Není třeba nic vysvětlovat," řekla Riley.

Ale Blaine se cítil velmi odlišně.

Řekl, "Hele, myslím, že oba známe důvody, proč jsem se s Crystal odstěhoval."

Riley pokrčila rameny.

"Jo," odvětila Riley. "Měl jsi strach o bezpečnost tvé dcery. Neobviňuji tě, Blaine. Opravdu ne. Byl jsi jen rozumný."

Blaine nevěděl, co říct. Riley měla samozřejmě pravdu. Měl strach o bezpečnost Crystal, ne jeho vlastní. Také měl strach o duševní zdraví Crystal. Blainova bývalá manželka, Phoebe, byla silná alkoholička a Crystal se stále ještě potýkala s emocionálními jizvami tohoto vztahu. Nepotřebovala v životě žádná nová traumata.

Riley věděla o Phoebe všechno. Crystal vlastně zachránila před opilým řáděním Phoebe.

Možná, že to opravdu chápe, pomyslel si.

Ale nedokázal říct, jak se opravdu cítí.

Právě v té chvíli dal tým jejich dcer další gól. Blaine a Riley tleskali a skandovali. Chvíli hru v tichosti pozorovali.

Pak Riley řekla, "Blaine, přiznávám, že jsem byla zklamaná, když jste se odstěhovali. Možná jsem měla i tak trochu vztek. Mýlila jsem se. Nebylo to vůči mně fér. Je mi líto, co se stalo."

Odmlčela se a pak pokračovala.

"Cítila jsem se hrozně kvůli tomu, co se ti stalo. A provinile. Stále se tak cítím. Blaine, já —"
Chvíli se zdálo, že zápasí se svými myšlenkami a pocity.

"Nemohu si pomoci, ale cítím, že přináším nebezpečí každému, kdo překročí mou cestu. To na své práci nesnáším. Nesnáším to na sobě."

Blaine začal něco namítat.

"Riley, nesmíš —"

Riley ho zastavila.

"Je to pravda, a oba to víme. Kdybych byla můj soused, chtěla bych se taky přestěhovat. Alespoň, dokud bych měla v domě teenagera."

V té chvíli se souboj v týmu jejich dcer pokazil. Blaine a Riley spolu se zbytkem domácího publika zasténali.

Blaine se začínal cítit poněkud jistěji. Zdálo se, že mu Riley jeho odchod nevyčítá – alespoň teď už ne.

Mohli by mezi sebou oživit zájem, který jeden k druhému kdysi měli?

Blaine posbíral své odhodlání a řekl, "Riley, rád bych tebe a tvoje děti pozval na večeři do mé restaurace. Můžete také přivést Gabrielu. Ona a já bychom si mohli vyměnit středoamerické recepty."

Riley chvíli tiše seděla. Působila téměř jako by ho neslyšela.

Nakonec řekla, "Myslím, že ne, Blaine. Právě teď jsou věci příliš komplikované. Ale díky za optá."

Blaine pocítil zklamání. Nejenže ho Riley odmítla, ale zdálo se, že nenechává otevřené žádné budoucí možnosti.

Ale nemohl pro to nic udělat.

Mlčky s Riley pozoroval zbytek utkání.

*

Riley stále ten večer přemýšlela o večeři s Blainem. Říkala si, zda možná neudělala chybu. Možná měla přijmout jeho pozvání. Měla ho ráda a chyběl jí.

Dokonce pozval i Gabrielu, což od něj bylo sladké. Jako majitel restaurace v minulosti ocenil Gabrielino kulinářské umění.

A Gabriela dnes večer připravila typické guatemalské jídlo – kuře v cibulové omáčce. Děvčata si na něm pochutnávala a brebentila o dnešním vítězství ve fotbale.

"Proč jsi nepřišla na zápas, Gabrielo?" Zeptala se April.

"Líbilo by se ti to," řekla Jilly.

"Sí, já mám ráda fotbal," řekla Gabriela. "Příště přijdu."

Riley se zdálo, že je dobrý čas něco zmínit.

"Mám dobré zprávy," řekla. "Mluvila jsem s dnes se svou realitní makléřkou a ona si myslí, že prodej chaty vašeho dědečka by měl vynést docela dost peněz. To by skutečně pomohlo s vašimi studijními plány – vám oběma."

Děvčata měla radost a chvíli o tom hovořila. Ale Jillyna nálada se brzy změnila.

Nakonec se Jilly zeptala Riley, "Kdo byl ten chlap, který se s tebou díval na zápas?"

April řekla, "Ach, to byl Blaine. Býval to náš soused. Je to táta Crystal. Už ji znáš."

Jilly chvíli jedla v ponurém mlčení.

Pak řekla, "Kde je Ryan? Proč nebyl na zápase?"

Riley nervózně polkla. Předtím si všimla, že Ryan přišel během dne do domu, aby si sbalil své věci. Bylo na čase říci dívkám pravdu.

"Je tu něco, co jsem vám všem chtěla říct," začala.

Ale měla problémy najít ta správná slova.

"Ryan ... řekl, že potřebuje prostor. On je —"

Nedokázala se přinutit říci více. Z tváří dívek poznala, že ani nemusí. Pochopily moc dobře, co měla na mysli.

Po několika vteřinách ticha Jilly propukla v pláč a utekla z místnosti, spěchala nahoru. April ji rychle následovala, aby ji utěšila.

Riley si uvědomila, že April je na náhle nabytí i ztrátu Ryanovy pozornosti zvyklá. Tato zklamání ji musí stále zraňovat, ale dokázala je zvládnout lépe než Jilly.

Jak Riley seděla u stolu pouze s Gabrielou, začala se cítit provinile. Byla zcela neschopná udržet vážný vztah s mužem?

Jako by Gabriela její myšlenky četla, řekla, "Přestaňte se obviňovat. Není to tvoje chyba. Ryan je hlupák."

Riley se smutně usmála.

"Díky, Gabrielo," řekla.

To bylo přesně to, co potřebovala slyšet.

Pak Gabriela dodala, "Dívky potřebují otcovský vzor. Ale ne někoho, kdo bude takhle přicházet a odcházet."

"Já vím," řekla Riley.

*

Později toho večera Riley dívky zkontrolovala. Jilly byla v pokoji April a tiše si dělala své domácí úkoly.

April vzhledla a řekla, "Jsme v pořádku, mami."

Riley pocítila úlevu. A i když byla kvůli oběma dívkám smutná, byla pyšná, že April dokázala Jilly uklidnit.

"Děkuji ti, miláčku," řekla a tiše zavřela dveře.

Pomyslela si, že s ní April o Ryanovi promluví, až na to bude připravena. Ale Jilly na to bude možná potřebovat víc času.

Jak šla dolů, Riley zjistila, že přemýšlí nad tím, co jí řekla Gabriela.

"Dívky potřebují otcovský vzor."

Podívala se na telefon. Blaine dal jasně najevo, že by chtěl jejich vztah znovu oživit.

Ale co by od ní vlastně očekával? Její život byl plný dětí a práce. Mohla do něj právě teď včlenit ještě někoho dalšího? Nebo by ho jen zklamala?

Ale přiznala si, já ho mám ráda.

A on ji zjevně měl také rád. V životě jistě musí být prostor na ...

Zvedla telefon a vytočila Blainovo domácí číslo. Byla zklamaná, když uslyšela jeho záznamník, ale nepřekvapilo ji to. Věděla, že jeho práce v restauraci ho často večer držela mimo domov.

Po zaznění pípnutí Riley zanechala vzkaz.

"Ahoj Blaine. Tady Riley. Hele, je mi líto, pokud jsem si dnes odpoledne během utkání udržovala trochu odstup. Doufám, že jsem nepůsobila hrubě. Já chci jen říct, že jestli tvoje nabídka večere stále platí, tak s námi můžeš počítat. Zavolej mi kdykoliv a dej mi vědět."

Riley se okamžitě cítila lépe. Šla do kuchyně a nalila si něco k pití. Když seděla a popíjela ho na gauči v obývacím pokoji, zjistila, že vzpomíná na její rozhovor s Paulou Steenovou.

Zdálo se, že je Paula smířená s tím, že vrah její dcery nikdy nestane před soudem.

"Není to ničí chyba a já nikoho neviním," řekla Paula.

Tato slova nyní Riley trápila.

Zdálo se to tak nespravedlivé.

Riley dopila svůj drink, dala si sprchu a šla do postele.

Sotva usnula, začaly její noční můry.

*

Riley byla jen malá holka.

V noci se procházela lesem. Byla vyděšená, ale nebyla si jistá, proč.

Konec konců nebyla v lese ztracena.

Tyto lesy byly nedaleko dálnice a ona viděla kolem projíždějící auta. Světlo z pouličního osvětlení a úplněk jí osvětlovaly cestu mezi stromy.

Potom její pohled dopadl na řadu tří mělkých hrobů.

Zemina a kameny, které hroby pokrývaly, se hýbaly a vzdouvaly.

Z hrobů se natahovaly ženské ruce.

Slyšela, jak jejich tlumené hlasy, říkají ...

"Pomoz nám! Prosím!"

"Jsem jen malá holčička!" Riley odpověděla plačtivě.

Riley se probudila v posteli. Třásla se.

Je to jen noční můra, říkala si.

A nebylo jinak zvlášť překvapivé, že snila o obětech Zápalkového vraha noc poté, co mluvila s Paulou Steenovou.

Několikrát se dlouze a zhluboka nadechla. Brzy se znovu cítila uvolněná a její vědomí ji začalo unášet vstříc spánku.

Ale pak ...

Byla ještě malá holka.

Byla v cukrárně s maminkou a maminka jí kupovala spoustu sladkostí.

Přistoupil k ní děsivý muž s punčochou přes hlavu.

Namířil zbraň na maminku.

"Dej mi tvoje peníze," řekl mamince.

Ale maminka byla příliš vyděšená, než aby se pohnula.

Muž střelil maminku do hrudi a ona upadla přímo před Riley.

Riley začala křičet. Otočila se a hledala něčí pomoc.

Ale najednou byla opět v lese.

Ženské ruce stále tápaly ze tří hrobů.

Hlasy stále volaly ...

"Pomoz nám! Prosím!"

Pak Riley vedle sebe zaslechla jiný hlas. Tento zněl povědomě ...

"Slyšela jsi je, Riley. Potřebují tvou pomoc."

Riley se otočila a spatřila maminku. Stála přímo tam, její hrudník krvácel na místě průstřelu. Její tvář měla smrtelně bledou barvu.

"Já jim nemohu pomoci, mami!" Vykřikla Riley. "Jsem jen malá holčička!"

Maminka se usmála.

"Ne, ty nejsi jen malá holka, Riley. Ty už jsi dospělá. Otoč se a podívej se."

Riley se otočila a zjistila, že pohlíží do velkého zrcadla.

Byla to pravda.

Teď už byla žena.

A hlasy stále volaly ...

"Pomoz nám! Prosím!"

Riley znovu otevřela oči.

Třásla se ještě víc než předtím a lapala po dechu.

Vzpomněla si na něco, co jí řekla Paula Steenová.

"Vrah mé dcery nikdy nestane před soudem."

Paula také řekla ...

"Nikdy to nebyl tvůj případ."

Riley měla nový pocit odhodlání.

Byla to pravda – Zápalkový vrah nebyl předtím jejím případem.

Ale už jej nedokázala ponechat minulosti.

Zápalkový vrah musí konečně stanout před soudem.
Teď už to je můj případ, pomyslela si.

KAPITOLA SEDMÁ

Riley neměla tu noc žádné další noční můry, ale i tak byl její spánek neklidný. Překvapivě se cítila naprosto vzhůru a plná energie, když druhý den ráno vstala.

Měla na ten den naplánovanou práci.

Oblékla se a šla dolů. April a Jilly byly v kuchyni, snídaly, co pro ně Gabriela připravila. Obě dívky vypadaly smutně, ale ne tak zdevastovaně jako včera.

Riley viděla, že u stolu bylo pro ni připraveno místo, tak si sedla a řekla, "Ty palačinky vypadají báječně. Podej mi je, prosím."

Jak jedla snídani a pila kávu, dívky začaly vypadat veseleji. Nezmínily Ryanovu nepřítomnosti, místo toho si povídaly o ostatních dětech ve škole.

Jsou odolné, pomyslela si Riley.

A obě už si prošly těžkými časy.

Byla si jistá, že si s krizí s Ryanem poradí stejně dobře.

Riley dokončila svou kávu a řekla, "Musím do práce."

Vstala a políbila April na tvář a pak Jilly.

"Jdi chytit nějaké padouchy, mami," řekla Jilly.

Riley se usmála.

"To určitě udělám, drahoušku," odpověděla.

*

Jak se dostala do své pracovny, Riley otevřela počítačové soubory dvacet pět let starého případu. Jak si prohlížela staré novinové články, vzpomněla si, že některé z nich četla, když se objevily poprvé. Tenkrát byla v pubertě a Zápalkový vrah byl něco jako ztělesnění noční můry.

Vraždy se udály zde ve Virginii, poblíž Richmondu, s tří týdenními rozestupy.

Riley otevřela mapu a našla Greybull, malé město u dálnice 64. Tilda Steenová, poslední oběť, žila a zemřela v Greybullu. Další dvě vraždy se odehrály v městech Brinkley a Denison. Riley viděla, že všechna města leží asi sto mil od sebe.

Riley zavřela mapu a znovu pohlédla na novinové články.

Jeden titulek hlásal ...

ZÁPALKOVÝ VRAH SE ZMOCNIL TŘETÍ OBĚTI!

Trochu se zachvěla.

Ano, vzpomínala si na tento titulek, který viděla před mnoha lety.

V článku popisovali paniku, kterou vraždy v celé oblasti způsobily – zejména mezi mladými ženami.

Podle článku si veřejnost i policie kladly stejné otázky:

Kdy a kde udeří vrah znovu?

Kdo bude jeho další obětí?

Ale žádná čtvrtá oběť se neobjevila.

Proč? Přemýšlela Riley.

Byla to otázka, na kterou obránci zákona nedokázali odpovědět.

Vrah se zdál být nemilosrdně motivovaným sériovým vrahem – typ, který bude pravděpodobně zabíjet, dokud nebude chycen. Místo toho jednoduše zmizel. A jeho zmizení bylo stejně záhadné jako zabíjení.

Riley začala prohledávat staré policejní záznamy a osvěžovat si paměť.

Nezdálo se, že jsou oběti nějak propojeny. Vrah uplatnil stejný styl u všech třech vražd. Sebral mladé ženy v barech, odjel s nimi do motelů a zabil je. Pak jejich těla zakopal v mělkých hrobech nedaleko místa vraždy.

Místní policie neměla potíže s vyhledáním barů, kde oběti sebral a motelů, kde byly zabity.

Jak už to někteří sérioví vrazi dělají, zanechal za sebou pro policii stopy.

U všech těl nechal krabičku zápalek z barů a dopisní papír z motelů.

Svědci v barech a motelech byli dokonce schopni podat poměrně dobrý popis podezřelého.

Riley našla skicu, která byla vytvořena před lety.

Viděla, že muž vypadá docela obyčejně, s tmavě hnědými vlasy a oříškově hnědýma očima. Při čtení výpovědí svědků si všimla ještě několika detailů. Svědci se zmínili, že vypadal nápadně bledý, jako by pracoval v práci, která ho držela uvnitř a nemohl na slunce.

Popisy nebyly příliš detailní. I tak se Riley zdálo jakoby nemělo být nijak obtížné případ rozluštit. Ale z nějakého důvodu to těžké bylo. Místní policie nikdy vraha nenašla. ÚACH případ převzal, ale došel pouze k závěru, že vrah buď zemřel, nebo z kraje odešel. Pokračovat v pátrání po celé zemi by bylo jako hledat jehlu v kupce sena – jehlu, která nemusí vůbec existovat.

Ale byl jeden agent, mistr na rozluštění nedořešených případů, který nesouhlasil.

"Je stále v kraji," řekl všem. "Najdeme ho, pokud budeme hledat dál."

Ale jeho šéfové mu nevěřili a nepostavili se za něj. ÚACH nechat případ vychladnout.

Tento agent odešel z ÚACH před lety a přestěhoval se na Floridu. Ale Riley věděla, jak se s ním zkontaktovat.

Natáhla se pro svůj stolní telefon a vytočila číslo.

Za okamžik později zaslechla známý burácející hlas. Jake Crivaro byl jejím partnerem a rádcem, když nastoupila do ÚACH.

"Nazdar, cizinče," řekl Jake. "Kde jsi k čertu byla? Co se s tebou dělo? Nezavoláš, nepíšeš. Je to dobrý způsob, jak zacházet s osamělým, zapomenutým, starým orlem, který tě naučil všechno co víš?"

Riley se usmála. Věděla, že to tak nemyslel. Konec konců se viděli docela nedávno. Jake dokonce přerušil důchod, aby jí pomohl před pár měsíci s případem.

Nezeptala se, "Jak jsi se měl?"

Vzpomněla si na jeho litanii posledně.

"Je mi sedmdesát pět let. Nechal jsem si vyměnit obě kolena a kyčel. Nevidím dobře. Mám naslouchátko a kardiostimulátor. A všichni mí přátelé kromě tebe zheblí. Jak si myslíš, že mi je?"

Kdyby se ho zeptala, jen by si začal znovu stěžovat.

Pravda byla, že byl fyzicky stejně cílý a jeho mysl byla tak bystrá jako bývala.

"Potřebuji tvou pomoc, Jaku," řekla Riley.

"Hudba pro mé uši. Důchod smrdí. Co pro tebe mohu udělat?"

"Dívám se na jeden vychladlý případ."

Jake se trochu zasmál.

"Můj oblíbený druh. Vždyť víš, vychladlé případy bývaly mou specialitou. Pořád ještě jsou, je to můj koníček. I v důchodu dokážu posbírat a přezkoumat věci, které nikdo nevyřešil. Jsem takový obyčejný čmuchal. Pamatuješ si na vraha s 'Andělskou tváří' z Ohia? Před pár lety jsem ho vyřešil. Byl to studený případ už víc než deset let."

"Vzpomínám si," řekla Riley. "Byla to dost dobrá práce na starého dědka ze smetiště."

"Lichotky tě dostanou všude. Tak co pro mě máš?"

Riley zaváhala. Věděla, že vyvolá nepříjemné vzpomínky.

"Tento případ byl jedním z tvých, Jaku," řekla.

Jake na chvíli zmlkl.

"To mi neříkej," řekl nakonec. "Případ Zápalkového vraha."

Riley se málem zeptala, "Jak to víš?"

Ale bylo snadné odhadnout odpověď.

Jake byl posedlý chybami z minulosti, zejména jeho vlastními. Nepochybně velmi dobře věděl o výročí smrti Tildy Steenové. Pravděpodobně si také připomínal výročí úmrtí ostatních obětí. Riley se domnívala, že jej pravděpodobně každý rok strašily.

"To bylo před časem," řekl Jake. "Proč chceš vytáhnout všechnu tu dávnou historii?"

Slyšela v jeho hlase hořkost – stejnou hořkost, na kterou si u něj pamatovala z dob, když byla ještě mladým nováčkem. Byl nazlobený na ty, kteří uplatnili pravomoc rozhodnout o uzavření případu. Když o několik let později odešel, byl stále ještě zatrpklý.

"Víš, že jsem během předchozích let byla v kontaktu s matkou Tildy Steenové," řekla Riley. "Mluvila jsem s ní včera. Tentokrát ..."

Odmělčela se. Jak by to mohla zformovat do slov?

"Mě to myslím zasáhlo víc než obvykle. Pokud nikdo nic neudělá, zemře ta ubohá žena, aniž by se jí podařilo dostat vraha její dcery před soud. Nemám teď žádné jiné případy a já ..."

Její hlas se vytratil.

"Já vím, jak se cítíš," řekl Jake, jeho hlas byl náhle plný soucitu. "Ty tři mrtvé ženy si zasloužily něco lepšího. Jejich rodiny si zasloužily něco lepšího."

Riley se ulevilo, že Jake sdílí její pocity.

"Bez podpory ÚACH moc nemůžu," řekla Riley. "Myslíš, že existuje nějaký způsob jak případ znovu otevřít?"

"Já nevím. Možná. Dáme se do práce."

Riley slyšela chřestit Jakovy prsty na klávesnici počítače, jak vyhledával své vlastní soubory.

"Co se pokazilo, když jsi na něm pracoval?" Zeptala se Riley.

"Co se nepokazilo? Moje teorie nepasuje na teorii nikoho jiného z ÚACH. Oblast byla tenkrát poměrně venkovská, jen tři malá městečka. I tak byly podél dálnice v blízkosti Richmondu mnohé spojovací trasy. Úřad se prostě rozhodl, že to musel být nějaký tulák, který jel kolem. Můj instinkt mi ale řekl něco jiného – že žil v oblasti a mohl by tam stále žít. "Ale nikdo se nestaral, co mi můj instinkt říká."

Zatímco psal, bručel, "Mohl jsem to rozluštit před lety, kdyby nebylo mého pitomého partnera."

Riley slyšela o Jakově nekompetentním partnerovi, který dostal padáka předtím, než Riley nastoupila do ÚACH.

Řekla, "Slyšela jsem, že zkazil téměř vše, čeho se dotkl."

"Jo, doslova. V jednom z barů vzal skleničku, které se vrah dotkl, a nadobro rozmazal otisky prstů."

"Nebyly žádné otisky prstů na ubrouscích nebo krabičkách od zápalek?"

"Ne potom, co byly pokryté zeminou v mělkém hrobě. Ten chlap to královsky podělal. Měl dostat padáka hned na místě. Dlouho ale nevydržel. Naposledy jsem o něm slyšel, že pracuje v samoobsluze. Zaplať Pánbůh."

Riley slyšela jak Jake přestal psát. Pomyslela si, že teď má všechny své materiály připravené.

"Dobře, teď zavři oči," řekl Jake.

Riley zavřela oči a usmála se. Chystal se použít stejné cvičení, které učila své studenty. V první řadě se jej naučila od něj.

Jake řekl, "Jsi vrah, ale ještě jsi nikoho nezabil. Právě jsi vešel do hospody si McLaughlin v Brinkley a představil ses dívce jménem Melody Yanovichová. Zapůsobil jsi na ni a zdá se, že to jde docela hladce."

Začínala vidět věci z pohledu vraha. Scéna se jí v hlavě jasně odehrávala.

Jake řekl, "Na baru je malá miska s krabičkami zápalek. Jednu si vezmeš a dáš si ji do kapsy. Proč?"

Riley prakticky cítila malé zápalky mezi prsty. Představovala si, jak je vkládá do kapsy u košile. Ale proč? říkala si.

Když byl případ otevřen, byla o tom vytvořená docela rozumná teorie. Vrah zanechával krabičky od zápalek z barů a dopisní papír z motelů na tělech obětí, aby se posmíval policii.

Ale teď si uvědomila – Jake si to nemyslel.

A ona už teď taky ne.

Řekla, "Ani nevěděl, že ji chce zabít – alespoň ne když byl v hospodě McLaughlin, ne tenkrát poprvé. Vzal si zápalky na památku jeho chystaného dobytí, jako trofej na dobré časy, které se chystal prožít."

"Dobrá," řekl Jake. "A pak co?"

Riley si dokázala jasně vizualizovat vraha, jak pomáhá Melody Yanovichové z auta a doprovází ji do toho motelového pokoje.

"Melody byla ochotná a on byl v pohodě. Když se dostali do pokoje, šla do koupelny, aby se připravila. Mezitím zvedl poznámkový blok papíru s logem motelu – ze stejného důvodu, z jakého si vzal zápalky jako suvenýr. Pak si sundal oblečení a vlezl si pod deku. Zanedlouho vyšla Melody z koupelny ..."

Riley se odmlčela, aby získala jasnější představu.

Byla v ten okamžik žena už nahá?

Ne, ne tak docela, pomyslela si Riley.

"Melody vyšla zabalená v ručníku. Pak se začal cítit nesvůj. V minulosti už měl s tímhle potíže. Bude je mít i tentokrát? Vlezla do postele k němu a stáhla si ručník a ..."

"A?" Ponoukal ji Jake.

"A on v ten okamžik věděl – že to nedokáže. Byl zahanbený a ponížený. Nemohl nechat ženu odejít s vědomím, že zklamal. Zcela se ho zmocnil spalující vztek. Jeho zuřivost setřela jeho lidství. Chytil ji za krk a uškrtil ji v posteli. Zemřela velmi rychle. Jeho vztek se vytratil a pak si uvědomil, co udělal, a zachvátil jej pocit viny. A ..."

Rileyna mysl se hnala zbytkem zločinu. Nejen že vrah pohřbil oběti v mělkých hrobech, ale také je uložil do hrobů v blízkosti ulic a dálnic. Dobře věděl, že těla budou nalezena. Ve skutečnosti se o to postaral.

Riley otevřela oči.

"Už to mám, Jaku. Když si poprvé vzal krabičku zápalek a kousky papíru, pouze sbíral suvenýry. Ale po vraždě je použil na něco jiného. Nechal je u těla, aby policii pomohl, ne aby se jí posmíval. Chtěl být chycen. Neměl odvahu se udat, takže zanechávat za sebou stopy bylo to nejlepší, co mohl udělat."

"Začínáš to chápat," řekl Jake. "Můj odhad je, že obě dvě první vraždy se odehrávaly skoro přesně tímto způsobem. Nyní se na souhrnnou zprávu o vraždě od místní policie."

Riley se podívala na zprávu na obrazovce počítače.

"Čím se lišila poslední vražda?" Zeptal se Jake.

Riley si prohlédla text. Nevšimla si ničeho, co by jí ještě nebylo známo.

"Tilda Steenová byla zcela oblečená, když ji pohřbil. Zdálo se, že se s ní vůbec nesnažil mít sex."

Jake řekl, "Teď mi řekni, co se tam píše o příčině smrti všech tří obětí."

Riley to rychle našla v textu.

"Uškrtení," řekla. "Stejně pro všechny tři."

Jake zabručel zděšením.

"V tom se místní zmýlili," řekl. "První dvě, Melody Yanovichová a Portia Quinnová, byly obě definitivně uškrteny. Ale od soudního lékaře jsem zjistil – že na krku Tildy Steenové nebyly žádné modřiny. Byla udušena, ale ne uškrtena. O čem to vypovídá?"

Rileyn mozek pracoval na plné obrátky, zpracovával tyto nové informace.

Znovu zavřela oči a snažila se představit si scénu.

"Něco se stalo, když se Tilda dostala do toho motelového pokoje," řekla Riley. "Něco mu svěřila, možná něco, co nikdy nikomu jinému neřekla." Nebo mu možná řekla něco o něm, co chtěl slyšet. Najednou se stala ..."

Riley se odmlčela.

Jake řekl, "Do toho. Řekni to."

"Stala se pro něj lidskou bytostí. Cítil se provinile za to, co jí chtěl udělat. A jistým zkrouceným způsobem ..."

Riley okamžik trvalo, než si urovnala své myšlenky.

"Rozhodl se ji zabít v aktu milosrdenství. Neuškrtil ji rukama. Udělal to mírněji. Přemohl ji na posteli a udusil ji polštářem. Cítil se tak lítostivě, že ..."

Riley otevřela oči.

"... už nikdy znovu nezabil."

Jake souhlasně zamručel.

Řekl, "To byl stejný závěr, ke kterému jsem tenkrát došel. Stále si to myslím. "Věřím, že je stále v oblasti a stále ho straší to, co před všemi těmi lety udělal."

Riley se začala hlavou honit slova ...

Výčitky svědomí.

Něco jí najednou přišlo zcela zřejmé.

Bez dalšího přemýšlení řekla, "Má stále výčitky svědomí, Jaku. A vsadím cokoli, že na hrobech žen nechává květiny."

Jake se s uspokojením zasmál.

"Dobrá úvaha," řekl. "To je to, co jsem měl na tobě vždycky rád, Riley. Chápeš psychologii a víš, jak ji proměnit v akci."

Riley se usmála.

"Naučila jsem se to od těch nejlepších," řekla.

Jake zabručel své díky za kompliment. Poděkovala mu a ukončila hovor. Seděla ve své kanceláři a přemýšlela.

Je to na mě.

Musí vypátrat vraha a přivést ho před soud jednou pro vždy.

Ale věděla, že to nedokáže sama.

Potřebovala pomoc ÚACH, aby případ znovu otevřel.

Vyběhla do haly a zamířila ke kanceláři Billa Jeffreyse.

KAPITOLA OSMÁ

Bill Jeffreys si užíval nezvykle klidné dopoledne v ÚACH, když jeho partnerka vtrhla do jeho kanceláře. Okamžitě poznal výraz na její tváři. Tak Riley Paige vypadala, když byla vzrušená z nového případu.

Pokynul rukou směrem k židli na druhé straně stolu a Riley se posadila. Ale jak pozorně naslouchal jejímu popisu vraždy, Bill se začal podívat jejímu nadšení. I tak neučinil žádný komentář, když mu podávala kompletní přehled o jejím telefonním rozhovoru s Jakem.

"Tak co si myslíš?" zeptala se Billa, když skončila.

"O čem?" Zeptal se Bill.

"Chceš se mnou spolupracovat na případu?"

Bill nejistě zamrkal.

"Jistě, rád bych, ale ... no, případ není ani otevřený. Je mimo náš dosah."

Riley se zhluboka nadechla a řekla opatrně, "Doufala jsem, že ty a já bychom to mohli napravit."

Chvilí trvalo, než Bill pochopil její význam. Pak vykulil oči a zavrtěl hlavou.

"Ach, ne, Riley," řekl. "Tenhle je dávno pryč. Meredith nebude mít zájem znovu jej otevřít."

Viděl, že má také pochybnosti, ale snaží se je skrýt.

"Musíme to zkusit," řekla. "Můžeme tento případ vyřešit. Já to vím. Časy se změnily, Bille. Máme k dispozici nové nástroje. Například testování DNA bylo tehdy v plenkách. Teď jsou věci jinak. Teď nepracuješ na žádném jiném případě, že ne?"

"Ne."

"Já taky ne. Proč to nezkusit?"

Bill se podíval na Riley s obavami. V průběhu necelého jednoho roku byla jeho partnerka pokárána, zbavena funkce a dokonce i vyhozena. Věděl, že její kariéra někdy až visela na vlásku. Jediná věc, která ji zachránila, byla její podivuhodná schopnost najít svou kořist, někdy netradičním způsobem. Tato dovednost a to, že ji občas kryl, ji v ÚACH udrželo.

"Riley, říkáš si o problémy," řekl. "Nedlouběj do vosího hnízda."

Viděl, jak se kvůli tomu naježila, a ihned litoval výběru svých slov.

"OK, pokud to nechceš udělat," řekla a vstala ze svého křesla, otočila se a zamířila ze dveří kanceláře.

*

Riley tuto frázi nenáviděla. "Nedlouběj do vosího hnízda."

Konec konců byla iniciátorem změn až do morku kostí. A moc dobře věděla, že to je jedna z věcí, která z ní činí dobrou agentku.

Byla na cestě z Billovy kanceláře, když zvolal, "Počkej chvíli. Kam jdeš?"

"Kam myslíš, že jdu?" zavolala na něj.

"Dobře, dobře! Už jdu!"

Ona a Bill spěchali chodbou k šéfovi týmu úřadu, Brentu Meredithovi. Riley zaklepala na dveře jejich šéfa a zazněl drsný hlas, "Dále."

Riley a Bill vstoupili do prostorné kanceláře Mereditha. Jako vždy šéf týmu působil skličující přítomností svou velkou postavou a tmavými, hranatými rysy. Skláněl se nad stolem a byl zabraný do reportů.

"Buďte struční," řekl Meredith, aniž vzlédl od své práce. "Mám práci."

Riley ignorovala Billův ustaraný pohled a směle se posadila vedle stolu Mereditha.

Řekla, "Veliteli, agent Jeffreys a já chceme znovu otevřít vychladlý případ a myslíme jsme si, jestli –"

Stále soustředěný na své papíry je Meredith přerušil.

"Ne."

"Co?" Podivila se Riley.

"Žádost zamítnuta. Nyní, pokud vám to nevadí, mám práci."

Riley zůstala sedět. Cítila se na okamžik jako zmrazená.

Pak řekla, "Právě jsem dotelefonovala s Jakem Crivarem."

Meredith pomalu zvedl hlavu a podíval se na ni. Na rtech se mu vytvořil úsměv.

"Jak se má starý Jake?" zeptal se.

Riley se také usmála. Věděla, že Jake a Meredith byli během jejich začátků v ÚACH blízkými přáteli.

"Je nevrlý," řekla Riley.

"To byl vždycky," řekl Meredith. "Víte, ten starý bastard dokázal působit vyloženě zastrašujícím dojmem."

Riley potlačila smích. Samotná myšlenka, že by Meredithovi připadal někdo zastrašující, byla docela úsměvná. Riley sama se necítila Jakem nikdy zastrašená.

Řekla, "Včera bylo dvacáté páté výročí poslední vraždy Zápalkového vraha."

Meredith se k ní otočil v křesle, začínalo to vypadat, jako by ho to zaujalo.

"Vzpomínám si na ten případ," řekl. "Jake a já jsme byli oba tehdy agenti v terénu. Nikdy nepřekonal to, že případ nebyl schopen vyřešit. Hodně jsme o tom hovořili, když jsme chodili na drink."

Meredith si založil ruce a zahleděl se na Riley.

"Takže Jake vám kvůli tomu zavolal, co? Chce případ znovu otevřít, odejít z důchodu?"

Riley pocítila letmý impuls zalhat. Meredith by byl jistě myšlence otevřenější, kdyby si myslel, že původcem je Jake. Ale nemohla to udělat.

"Já jsem mu zavolala, pane," řekla. "Ale už to měl v hlavě. V tuto roční dobu na to vždycky myslí. A mluvili jsme o nějakých možnostech."

Meredith se opřel v křesle.

"Řekni mi, co máte," řekl.

Rychle si uspořádala myšlenky.

"Jake si myslí, že vrah je stále v oblasti, kde zabíjel," řekla. "A já Jakovým předtuchám důvěřuji. Myslíme si, že byl šířán vinou – zřejmě stále ještě je. A napadla mě myšlenka, že by mohl pravidelně zanechávat květiny na hrobech poslední oběti, Tildy Steenové. Takže to je něco nového, co bychom mohli prověřit."

Riley z Meredithovy tváře poznala, že jeho zájem roste.

"To by mohlo být opravdu dobré vodítko," řekl. "Co ještě máte?"

"Moc toho není," řekla. "Kromě toho, že Jake se zmínil o skleničce, kterou zajistil jako důkaz." Meredith přikývl.

"Vzpomínám si. Jeho partner nováček, ten idiot, zničil otisky prstů."

Riley řekla, "Pravděpodobně je stále ve skřínce s důkazy. Možná bychom z ní mohli dostat DNA. To před pětadvaceti lety nebylo možné."

"Dobrá," řekl Meredith. "A co dál?"

Riley se na chvíli zamyslela.

"Máme starou skicu vraha," řekla. "Není tak dobrá. Ale možná by naši technici mohli nechat podobiznu zestárnout a přijít s nápady jak by mohl vypadat dnes. Mohla bych ji předat Samovi Floresovi."

Meredith hned neodpověděl.

Pak se podíval na Billa, který stál stále poblíž dveří.

"Máte momentálně na práci nějaký případ, agente Jeffreysi?"

"Ne."

"Dobře. Chci, abyste na tomto případu pracoval s Paige."

Bez dalšího slova Meredith obrátil svou pozornost zpět k jeho reportům.

Riley se podívala na Billa. Stejně jako ona, i on měl vykulené oči překvapením.

"Kdy můžeme začít?" Zeptal se Bill Mereditha.

"Před pěti minutami," řekl Meredith a posunkem ruky je vyháněl. "Co je s vámi dvěma? Přestaňte plýtvat časem. Pust'te se do práce."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.